

Sygn. akt IV KK 228/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziielewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 29 czerwca 2017 r.

sprawy **T. J. i D. M.**

skazanych z art. 303 ust. 2 i art. 304 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanych
od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 14 grudnia 2016 r., sygn. akt IV Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w C.

z dnia 14 lipca 2016 r., sygn. akt II K (...)

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża obu skazanych po
1 części każdego z nich.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację można wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Poza sporem jest, że T. J. i D. M. skazano na kary grzywny. W niniejszej sprawie zachodzą natomiast okoliczności uzasadniające rozpoznanie sprawy w postępowaniu kasacyjnym, określone w art. 523 § 4 k.p.k., albowiem kasację wniesiono z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.

Wskazać jednak należy, że formułując w kasacji zarzuty rażącego naruszenia art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. oraz art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k., obrońca obu skazanych jedynie formalnie

spełnił wymagania określone przepisem art. 523 k.p.k. W istocie bowiem kasacja obrońcy skazanych sprowadza się do powtórzenia zarzutów podniesionych w uprzednio wniesionej przez niego apelacji, oraz argumentacji użytej na ich poparcie.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K. jasno wynika, że ten Sąd rozważył wszystkie zarzuty i wnioski podniesione w apelacji, w tym też te prezentowane ponownie w kasacji zarzuty odnoszące się do zaistnienia w sprawie bezwzględnych podstaw odwoławczych. W pisemnych motywach wskazał czym kierował się wydając wyrok oraz przekonująco umotywował przyczyny nie podzielenia, tak zarzutu braku skargi uprawnionego oskarżyciela, jak i zarzutu odnoszącego się do braku wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej.

Sąd Najwyższy w pełni akceptując, zaprezentowaną na s. 13-16 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K., ocenę prawną ponowionych w kasacji zarzutów, nie widzi potrzeby jej przytaczania w uzasadnieniu niniejszego postanowienia, odsyłając w tym zakresie do lektury wskazanych stron uzasadnienia.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. rozstrzygnął jak w postanowieniu.